

Om Grønland og grønlændere

Uddrag af et foredrag i Det grønlandske Selskab 1920 af Dina Ostermann: 18 år i Grønland

Dina Ostermann var gift med den danske præst
H. Ostermann

Det grønlandske Selskabs Årsskrift 1919

Mit hus har været i høj grad åbent for grønlænderne, de var altid velkomne, og jeg har kunnet glæde mig over, at de gennemgående var meget taktfulde i deres optræden. De vidste både, når de skulle komme og gå. Ligeledes har jeg lagt mærke til deres skarpe iagttagelsesevne og deres kritiske sans overfor ægthed og og forlorenhed hos andre, især hos danske. Jeg har været forbavset over en grønlænders domme om bestemte navngivne danske, ikke over dommene i sig selv, idet de faldt sammen med min egen opfattelse, men over, at grønlænderen havde kunnet se det og havde haft lejlighed dertil.

Grønlændernes *tålmodighed* i at bære livets tilskikkelser, genvordigheder og savn er meget stor. Der har jeg ofte følt mig lille ved siden af dem. Deres *videbegærlighed* er ubegrænset, og det er altid taknemligt at fortælle dem noget.

En gang bad jeg grønlænderne om at sige mig, hvad de fandt var forskellen på grønlændere og danske. En sagde da, at der aldrig fandtes så *nøje venskaber* mellem grønlænderne indbyrdes, som der kunne være mellem os. En anden mente

at grønlænderne ikke gik så vidt i indbyrdes hjælpsomhed, som de havde set de danske gå.

Man har tit fremhævet grønlændernes *mistænksomhed* overfor os danske. Tit har jeg troet at være kommen over den mur, nået ind til den fulde tillid, men gang på gang har jeg stødt mig på den. Jeg ved ikke, hvorfor denne mistænksomhed er der, om den skyldes velbegrundede årsager fra tidligere tider, det må historikerne skaffe os oplysning om. Eller om den fremkaldes af os nulevende, mod vor vilje. Her især er det, man må vogte vel på sit væsen, og hvor der er flere til stede, så vidt muligt altid stå samlede. Thi dette styrker tillidsforholdet.

Et vanskeligt punkt at tale om er grønlændernes taknemlighedsfølelse. Den ene af os synes sådan, den anden helt modsat. Det oprindelige for grønlænderne har sikkert været, at der skulle noget for noget, men ifølge sagens natur blev det oftest os, der var de givende, og måske er der nu og da givet kritikløst, så de har fået den opfattelse, at det, der blev givet, var værdiløst for giveren og derfor ikke tak værd.